

си питамъ, дете да ранамъ. *М. 79.* „Ако некоя не додържитъ збор-
отъ, лѣб-отъ да ѣ фатитъ очите, т. е. да ослѣпить“. *М. р. 522. О зл-
иъ: И ми те пуци (твоя-та майка) палена жетва, Ижменъ да жниешъ,
лѣбъ да доберишъ. М. 131.*

Хлевѹстъ *пр.* болтливый: Тая Цона бѣше голѣма „иди—доди“,
хлѣвѹста женица, излизана пара и „затѣкай—уши“. *З. 113.*

Хлѣвъ *с. м., съ чл.* **Хлѣвътъ**, хлѣвъ: За шяпъ по добытъкъ
найхаренъ лѣвъ е да ся затвори болный добытъкъ въ хлѣвъ па да ся
накади. *Л. Д. 71 р. 237.* Заведе конь-тъ въ хлѣвъ-тъ и му даде зобъ
да ѣде. *ib. 75 р. 137.* На тавана, надъ хлява бѣхъ закачени петъ го-
лѣми мотики. *Трудъ, 456.* Зимѣ си запирайтъ гѣвьяда и коние въ другъ
стайъ, коѣ наричѣтъ хлѣвъ (по турски „дамъ“). *Пк. 35.* Торъ-тъ (гю-
бре), что ся собира по хлѣвовете (ахъръ), быва двоякъ. *Л. Д. 1873 р.*
279. **Хлѣвенъ** *пр.* хлѣвный: Отъ топло влажня хлевни (яхъръ) въз-
духъ. *ib. 75 р. 90.*

Хлѣнкамъ *м. дл.* хнычу: „Срьдито момче, Возъ буче бѣга; Сти-
гня го, попе! Надуи му дупе; Дай му дрѣнка, Да не хлѣнка; Дай му
крушка, Да та мушка!“ Пѣйтъ на дѣтца-та, кога-то тѣ ся разсърдѣтъ
и плачатъ. *Ч. 224.* Като влѣзе ватръ, видѣ единъ старъ челоуѣкъ и
нѣколко дребны дѣца полуголы, едни болны, а други хленчахъ и пе-
кахъ хлѣбъ отъ майкѣ си. *Сл. Прим. 72.*

Хлопка *с. ж.* звонокъ, колокольчикъ (*у Раков.*): Хлопки на
югичы—рогошкы, овни прѣвоздающе стада, да дрънѣтъ засобно, кол-
чимъ ся навождѣтъ да пасѣтъ! *Пк. 36.*

Хлопнѣ *м. св.* **Хлопамъ** *м. дл.* стуеву, стучу: Векиа си у
тяхъ утуде, На порти си хлопаше, На майка си рукаше. *D. S. 7, 83—*
85. Та си чука порти и си хлопа. *Вс. 44.* Тамамъ молитва-та овари,
И хлябови-те ся опечать, Чимширъ са е порта хлопнало. *М. 211* Кое
съ гадникѣтъ си, кое по лозе, кое по нива, кое тукъ тамъ хлопнишъ
изъ дворѣтъ. *Зк. 179.* Хлопа му дѣска-та (Глунавъ е). Хлопа като во-
деница. *Ч. 236.*

Хлузѣ *м. дл.* причиняю ссадины: Вашите кенаре хлузѣтъ гърбъ-тъ,
като огрибки. Не трѣбать ти тѣнки кенарски платна. *З. 93.*

Хлуйнѣ *м. св.* хлыну: И хлуйнѣ като порой оная млада кръвъ.
Тб. 84. Народатъ хлуйнѣ къмъ вратата.

Хлѣтамъ **Хлѣтвамъ** *м. дл. 1)* брожу: Хлѣта като копой (или:
като куче, по чуждите порти,—като нехранимайковецъ (ходи безъ ра-
бота). *Кн. 145.* 2) попадаюсъ: И лиспцата много хитрува, но сосѣ двѣ-
тъ си носѣ въ капанѣтъ хлѣтва. *Пс. 9—10 р. 24.*